

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

№ 3470/2015 г. ГП
София, 14.9.2016 г.

ДО
Г-ЖА СТЕФАНА КАРАСЛАСОВА
ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

На изх. № 04-00-33/26.08.2016 г.

СТ А Н О В И Щ Е

ОТНОСНО: Проект на Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс (ЗИДНПК)

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАСЛАСОВА,

В отговор на Вашето писмо под горния номер Ви представям настоящото становище на Прокуратурата на Република България (ПРБ), в процедурата по чл.26 - 27 от Закона за нормативните актове (ЗНА), с което **съгласуваме по принцип проекта на изготвения от Министерството на правосъдието ЗИДНПК.**

Оценяваме **положително** целите, които си е поставил законопроекта: *ускоряването на процесуалното развитие в двете фази на наказателното производство¹, прецизирането на съществуващи норми и институти, с оглед преодоляване на затруднения в практиката², въвеждането на изисквания, следващи от актове от правото на Европейския съюз³ и изричното регламентиране на преюдициалните запитвания в съдебната фаза на наказателния процес.*

Предложените нови законодателни решения в преобладаващата си част са съответни на така заявените цели и ще допринесат за постигането им.

Наред с общата си подкрепа за законодателната идея, представяме и някои бележки от концептуален и редакционен характер.

¹ Раздел I от мотивите на законопроекта.

² Раздел II от мотивите на законопроекта.

³ Раздели III и IV от мотивите на законопроекта.

ЗКС

I. По предложенията относно ускоряването на наказателното производство в двете му фази

1. Основната група предложения са свързани със заложената **нова концепция на разпоредителното заседание и въвеждането на ограничения относно крайния момент**, в който се решават въпросите за допуснатите на досъдебното производство отстраними процесуални нарушения. Провеждането на открито разпоредително заседание не е новост в нашето процесуално законодателство. Сходна уредба е съществувала и в един от отменените НПК⁴.

Рационални и полезни, с прецизна и добре обоснована формулировка⁵ са нормите, които предвиждат:

а) разпоредителното заседание пред първоинстанционния съд да се провежда в открито съдебно заседание с призоваване на страните за обсъждане на въпросите по чл. 248 НПК;

б) решаването на тези въпроси от състава на съда;

в) ограничаването на процесуалната възможност - само в разпоредителното заседание допуснатите на досъдебната фаза отстраними съществени нарушения на процесуалните правила да са основание за връщане в предходната процесуална фаза и корелативната забрана - да се правят възражения за такива нарушения пред въззивната и касационната инстанция;

г) възможност за изразяване на предварително становище и нови искания на страните по въпросите, които ще се обсъждат в разпоредителното заседание.

Подкрепа заслужават и свързаните изменения на чл. 288, ал.1 НПК и чл. 335, ал.1 НПК, предвиждащи отмяна на правомощията на първоинстанционния и на въззивния съд за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора.

Обсъждането на въпросите по чл. 248 НПК с участието на страните и вземането на решение по тези въпроси от състава на съда, който ще разгледа делото, са процесуална гаранция за спазване в максимална степен на правата на страните и най - вече на правото на защита, както и на принципите на непосредственост, състезателност и равенство на страните. Те придават рационален израз и на установения с чл. 7, ал. 2 НПК подготвителен характер на досъдебното производство, заради който въпросите относно допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила в тази фаза не следва да бъдат предмет на непрекъснато и многократно, последователно обсъждане от всички съдебни инстанции.

2. Предлагаме да се обмислят следните **бележки** от правно - технически и редакционен характер по някои от нормите в тази група на измененията и допълненията на НПК:

а) правомощието на съдебния състав по т. 1 на чл. 248 НПК за ревизия на преценката на съдията-докладчик относно подсъдността на делото (чл. 247а НПК) подлежи на прецизиране;

⁴ Обн. Изв. бр. 11 /05.02.1952г., отм. 01.03.1975г.

⁵ В § 34 от законопроекта

б) намерилата ясен израз в други части от законопроекта⁶ идея - министърът на финансите да гарантира представителство и защита на правата на държавата по сравним начин със защитата на всяко друго оцетено юридическо лице, не е последователно развита⁷;

в) недостатъчно ясна е новата норма на чл. 252 НПК, обвързваща незабавното разглеждане на делото след разпоредителното заседание с процесуалната активност на страните да поискат провеждане на диференцираните процедури, включително и по глава двадесет и осма от НПК.

2. Като положителна оценяваме и насоката на предложените изменения в глава двадесет и шеста на НПК - отпадането на процесуално неблагоприятните последици за наказателното производство, а именно прекратяване по строго формални критерии.

2.1. Въведеният през 2003г. в Наказателно-процесуалния кодекс⁸ институт „Разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“ е създаден в отговор на поредица осъдителни решения на ЕСПЧ, констатирани неоправдано забавяне в досъдебната фаза на процеса, като стимул за своевременно изпълнение на задълженията от органите на досъдебното производство, за да се обезпечи правото по чл. 6, т. 1, изр. 1 от КЗПЧОС на всяко обвинено лице да получи правосъдие в разумен срок. Липсата на последователен законодателен подход в търсене на баланс между преодоляването на неоправданото забавяне на разследването и гарантирането на правото на справедлив процес в разумен срок не само на обвиняемия, а и на жертвата на престъплението, е видим, с оглед на възстановяването на този регламент със ЗИДНПК /ДВ, бр. 71/2013 г./ след предходната му отмяна⁹.

Настоящите предложения за изцяло нова уредба на глава двадесет и шеста на НПК въвеждат средство за ускоряване на наказателния процес и в двете му фази и търсят преодоляване на формалния подход при определяне на разумния срок, по смисъла на чл. 6, ал. 1, изр. 1 КЗПЧОС. Нормативното решение, обвързващо прилагането на ускорителното средство с преценката на съда за фактическата и правната сложност на делото и предоставената възможност за равно третиране на страните при инициране на процедурата, не само от обвиняемия, а и от пострадалия, и от оцетеното юридическо лице и в двете фази на процеса, оценяваме положително. Категорично подкрепяме и отпадането на неблагоприятната последица, с която се свързва неизпълнението на процесуалните задължения на органите на досъдебното производство - основанийето за прекратяване на наказателното производство, без да са налице предпоставките по чл. 24 НПК.

2.2. Предлаганите изменения и допълнения в Глава двадесет и шеста търпят някои бележки с редакционен и правно-технически характер:

⁶ Най-вече в предлаганата нова редакция на чл. 73а НПК и в раздел I от мотивите.

⁷ Чл. 247б, ал.2 и в чл. 247в НПК – невяването на министъра на финансите без уважителни причини не е пречка за разглеждане на делото.

⁸ ЗИДНПК, ДВ, бр. 50/2003г.

⁹ ЗИДНПК, ДВ, бр. 32/2010г.

а) по-прецизно и в съответствие с принципа на равнопоставеност на страните е и министърът на финансите като представител на държавата да бъде включен в кръга на процесуално легитимирани лица по чл. 368, ал. 1 НПК, които могат да искат ускоряване на досъдебното производство, когато от престъплението са причинени съставомерни имуществени вреди;

б) известни рискове крие, предвиденото в чл. 368, ал. 3 задължение на съда да преценява „предстоящите процесуални действия“, с оглед създадената възможност за намеса в процесуалните правомощия на прокурора и предопределяне на дължимите действия по разследването на досъдебната фаза. За прецизност изразът „доказателствения материал“, който досега няма легална употреба в НПК, следва да се замени с „доказателствата“;

в) приветстваната от ПРБ отмяна на формалното основание за прекратяване на наказателното производство по сегашния чл. 369, ал. 4 НПК изисква съответно изменение и в нормата на чл. 419, ал. 2 НПК. Проектът не предлага изключване от предметния обхват на подлежащите на отмяна по реда на възобновяване актове определенията по чл. 369, ал. 5 НПК.

3. Предложените изменения и допълнения на процесуалната уредба на **бързото производство**¹⁰ определяме като необходими и рационални по своя замисъл.

3.1. Подкрепяме преминаването към единен процесуален ред за ускорено разследване в досъдебната фаза на процеса и преодоляване на действащото делене на бързи и незабавни производства. Увеличаването на срока на разследване ще създаде разумен и оптимален баланс между постижимата бързина при провеждане на процесуалните действия и обективното, всестранно и пълно разследване, а едновременно с това ще сведе до минимум и възможностите за преминаване към общия ред. Положително оценяваме разширяването на правомощията на прокурора да постанови при определените в чл. 356, ал. 2 условия провеждане на бързо производство, даже и да не са налице предпоставките по чл. 356, ал. 1 НПК. Това би създадо условия за ускорено приключване на наказателното производство за престъпления, нямащи висока каузална тежест.

3.2. В правно-технически план предлагаме да бъдат обсъдени следните бележки:

а) в чл. 368, ал. 1, т. 3 и в чл. 360, ал. 1 намираме за терминологично по - правилно изразът „доказателствен материал“ да бъде заместен, още повече, че проектът си служи и с по-удачна формулировка, за да въведе същото ограничение в § 56, с който се допълва чл. 351 НПК

б) забраната за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора на същото основание, предвидена в чл. 358, ал. 2 от проекта, подлежи на по – прецизна редакция като се изключи възможността съдът да връща дело на прокурора на същото основание, освен ако не са били допуснати нови съществени нарушения на процесуалните правила или нарушенията, заради което делото веднъж е било върнато са останали неотстранени.

¹⁰ В §§ 56 – 62 от законопроекта

II. По предложенията, обосновани с необходимостта да се прецизират действащи норми и институти

1. Усилията на вносителя да предложи изменения и допълнения на закона, преодоляващи противоречията в практиката при определяне на **подлежащите на обезщетяване в наказателното производство вреди** и юридическите лица, които могат да ги претендират имат смисъл, доколкото на този етап те не са намерили разрешение чрез тълкуване.

1.1. Положително оценяме по-ясното нормативно разграничение между пострадалия като физическо лице, оцетеното юридическо лице и държавата в случаите на претърпени съставомерни имуществени вреди от престъплението¹¹. За последователното прокарване на тази линия, предлагаме да бъдат обсъдени и следните бележки:

а) да се осигури равното третиране на носителите на права по чл. 75, чл. 76 и чл. 84 НПК и в останалите процесуални норми - напр. чл. 227, ал. 2 НПК, чл. 243, ал.3 НПК, чл. 244, ал.5 НПК

б) да се преодолее несъответствието между НПК и материалноправните норми, които изключват наказателната отговорност на деца¹² и използват понятието пострадал в широк смисъл.

1.2. Преодоляването на противоречията в практиката относно подлежащите на обезщетение вреди в наказателното производство се търси чрез изменения в чл.73 и чл. 74, ал. 1 НПК. Граматическата конструкция „съставомерни имуществени и неимуществени вреди от престъплението“ и изложеното в мотивите към законопроекта¹³ създават опасения дали в случаите, при които се касае за неимуществени вреди това е в унисон с други цели на проекта¹⁴ и доколко няма да се стигне до усложнения в практиката при преценката за съставомерност на този вид вреди, когато те не са елемент от обективната страна на престъпления¹⁵.

2. Разширяването на основанията за спиране на наказателното производство намираме за рационално и добре обосновано.

Отправянето на преюдициално запитване до Съда на ЕС в съдебната фаза е безусловно основание за спиране на наказателното производство до произнасянето на СЕС. Предоставянето на ръководно-решаващия орган на възможност да прецени дали да спре наказателното производство в двете му фази, когато изчаква отговор на изпратена молба за правна помощ, съответства на нуждите на практиката и не противоречи на усилията за ускоряване на процеса. За по-голяма пълнота и прецизност би било добре да се уредят действията по приемане на отговора на молба за правна помощ при спряно наказателно производство, така че да не пораждаат никакво съмнение относно процесуалната годност на събраните доказателства при изпълнение на поръчката.

¹¹ Чл. 75а НПК и изм. на чл. 84 НПК

¹² Чл. 343, ал.2 НК, чл. 343а, ал.2 НК

¹³ Вж. раздел II, стр. 5 от мотивите.

¹⁴ Напр. заявените в раздел III, стр. 8-9 от мотивите.

¹⁵ Напр.грабеж, изнудване, набедяване, много от престъпленията против личността и др.

3. Подкрепяме и предложените в проекта изменения и допълнения на уредбата в **досъдебното производство**:

а) допълването на чл. 214 НПК с изричното правило, че в акта за образуване на наказателното производство не се посочват имената на предполагаемия извършител на престъплението. Основният мотив за това е, че наказателното производство се образува (започва) по факта на престъплението, а установяването на извършителя не е условие за това. Предложението изменение решава и проблема с отричане стойността на акта за образуване на наказателното производство като действие, насочено към наказателно преследване на конкретно лице, или влияещо върху неговия статус. Промяната трябва да се съчетае с ревизия на множество разпоредби в други закони, които свързват образуването на наказателно производство срещу определено лице с ограничаване на негови права¹⁶.

б) новото нормативно разрешение на чл. 217а НПК относно запазване стойността на процесуалните действия, извършени преди разделянето и обединяването на дела.

в) предоставените правомощия в чл. 234 НПК на прокурори от съответната местно и функционално компетентна прокуратура¹⁷ да решават въпроса за удължаване на срока на разследването. Смятаме, че с така би се постигнал полезен практически ефект, без да се засягат права и без да се компрометират принципи на наказателния процес. Тези изменения са съответни и на очакването към административните ръководители в прокуратурата да осъществяват контрол върху сročността на разследванията. Изключването на намесата на горестояща прокуратура при удължаване на срока на разследване, което тя не наблюдава, ще спести време, без да лиши преценката от обективност и обоснованост.

г) предвидената в чл. 242 НПК процесуална възможност прокурорът да извършва наред с действия по разследването и други процесуални действия, както и възможността за удължаване на срока за изпълнение на правомощията по чл. 242, ал. 4 НПК.

д) възлагането на досъдебното производство в района на друга първоинстанционна прокуратура със същата родова компетентност по действащия в чл. 195, ал. 4 НПК ред и при отвод на всички прокурори от съответната прокуратура.

4. Определяме като необходими и полезни измененията и допълненията на норми и институти в **съдебното производство**, които са подчинени на целта разумно да се ограничат абсолютните основания за отвод на съдебния състав и да се постигне процесуална икономия¹⁸.

4.1. Премахването на забраната по чл. 270, ал. 2 НПК може да бъде обосновавано не само с цитираната в мотивите практиката на ЕСПЧ, с която се критикува ограничаването на обсъжданите от съда въпроси при произнасяне

¹⁶ Напр. чл. 12 ЗБГ, чл. 129, ал.5 ЗМВР, чл. 24 и чл. 59 ЗРВСРБ, чл. 21 и чл. 27 ЗЧОД, чл. 17, чл. 17а, чл. 58 ЗОБВВПИ.

¹⁷ наблюдаващ прокурор, административен ръководител или определен от него прокурор

¹⁸ Раздел II, стр. 7 от мотивите.

относно мярката на процесуална принуда на подсъдимия в съдебното производство и създаването на пречки за упражняване на всички права по КЗПЧОС. Особеният начин, по който ЕСПЧ разглежда въвежданите абсолютни основания за отвод при упражняване на професионалната функция на съдията или на съдебния заседател, предполагат личната безпристрастност на съдията, освен при доказателства за противното. При опасения относно безпристрастността в следствие на упражняване на професионална функция на съдията, решаващи са не толкова формалните критерии, а дали това опасение може да бъде прието за обективно обосновано¹⁹. Само поради факта, че съдия вече се е произнасял с решения по делото, включително и такива, които се отнасят до задържането, не може да обоснове съмнения в неговата безпристрастност²⁰.

4.2. Като практически полезно следва да бъде оценено преодоляването на абсолютното основание за отвод на съдебния състав, разглеждащ делото при постигнато „частично“ споразумение в съдебното производство – само за някои от подсъдимите или само за някое от деянията, в новата разпоредба на чл. 384а НПК. Без да коментираме рационалността на подобен развой, доколкото той не е изключен от практиката, продължаването на делото по отношение на останалите подсъдими или деяния трябва да се осигури пред съдебния състав, дал ход на производството, за да не започва съдебното производство отначало и да не се налага преповтаряне на вече извършени действия.

4.3. Предложените допълнения в чл. 354 НПК - новите ал. 6 и ал. 7 обезпечават изпълнението на влезлия в сила съдебен акт на касационната инстанция и създават обективна възможност за осуетяване отклонението на осъдения от изпълнение на наказание лишаване от свобода или друго по-тежко наказание. Законодателната промяна се подкрепя от ПРБ, като в редакционен и правно-технически аспект предлагаме да се обмислят и следните бележки:

а) за постигане на прецизност и безпротиворечиво прилагане на процесуалния закон е уместно при допълнението на чл. 354 НПК да се включи и присъдата, като акт, с който ВКС може да се произнесе в хипотезата на чл. 354, ал.5 НПК.

б) измененията и допълненията в чл. 354 НПК налагат промени и в чл. 42 ЗИНЗС, който в момента препраща само към чл. 340, ал. 5 НПК.

4.4. Споделяме принципната позиция, че касационният съд не следва да се занимава с инстанционен контрол по дела за престъпления, които не се отличават с фактическа и правна сложност и не засягат значителни интереси, и в този смисъл предложеното в § 54 от проекта допълнение на чл. 346 НПК се оценява положително.

5. Специално внимание заслужават измененията и допълненията, целящи да осигурят прилагането на **принципа ne bis in idem** при конкуренция между административно наказателна и наказателна отговорност.

¹⁹ Вж., наред с много други примери, *Piersack срещу Белгия*, решение от 1 октомври 1982 г., Series A no. 53, § 30; *Hauschildt срещу Дания*, решение от 24 май 1989 г. *Gregory срещу Обединеното кралство*, решение от 25 февруари 1997 г., и *Sander срещу Обединеното кралство*, № 34129/96.

²⁰ Вж. § 31 от решението по делото „Сейнт-Мари срещу Франция“ и § 34 от решението по делото „Екберг и други срещу Норвегия“.

5.1. Необходимостта от нова нормативна уредба по тези въпроси е безспорна, тя е призната и в ТР № 3/2015г. на ОСНК на ВКС и задачата, която си поставя проектът²¹ почива на верен анализ на потребностите. Положително се оценят и онези изменения и допълнения на норми в НПК, които съкращават времето за реализиране на административнонаказателна отговорност, когато със своя краен акт съдът или прокурорът отрекат престъпния характер на деянието, но преценят, че то съставлява административно нарушение (чл. 243, чл. 250, т.3 НПК – за прокурора, чл. 301, чл. 306, чл. 336, чл.354 и чл. 425, ал.1 НПК – за съда). Специално за съдебното производство трябва да се отбележи, че след като релевантните за административното нарушение факти са вече установени, по реда на НПК и при спазване принципите на наказателния процес, правилно е, решението дали деянието съставлява административно нарушение да се взема от съда. По този начин се постигат и максимални гаранции за правата на страните в процеса.

5.2. Намираме за необходимо да посочим и следните бележки от редакционен и от концептуален характер:

5.2.1. Проектът не дава критерии за отговор на въпроса кое административнонаказателно производство има наказателен характер, а с допълнението по чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК залага идеята, че всяко окончателно приключило административнонаказателно производство за същото деяние съставлява пречка за образуване и провеждане на наказателно производство. Приключилото с влязъл в сила акт административнонаказателно производство, нямащо наказателен характер, не може да се яви пречка за образуване и провеждане на наказателно производство, респективно наличието на финален акт в административнонаказателния процес не води до нарушаване на чл. 4 от Протокол № 7 към Конвенцията, тъй като последиците от евентуална двойна наказуемост биха се преодолели по реда на ЗАНН.

5.2.2. Същото може да се каже и относно съдържанието на новата т. 5 на чл.25, с която се въвежда ново основание за спиране на наказателното производство, когато за същото деяние, което е престъпление, е приключило административнонаказателно производство.

5.2.3. В предложеното съдържание на новата ал. 4 на чл. 24 НПК е допусната терминологична неточност. Възобновяване на административнонаказателно производство се инициира по предложение, а не по искане на окръжния прокурор.

5.2.4. Допълнението на чл. 70 ЗАНН с ново основание за възобновяване на административнонаказателното производство по б. „д“ е формулирано с непълно или с несъгласувано изречение, от което не личи кои са предпоставките. Вероятно, те трябва да бъдат обвързани с констатацията, че въпреки наличието на предпоставките по чл. 33 ЗАНН (деянието съставлява престъпление), административнонаказателното производство не е било прекратено, а се е развило до постановяването на финален акт.

²¹ раздел II, стр. 7 от мотивите

III. По предложението за разширяване на компетентността на Специализирания наказателен съд

1. Идеята за разширяване на компетентността на специализирания наказателен съд и създаване на условия за пълноценно използване на неговия капацитет заслужава принципна подкрепа и съответства на легитимната цел да се създадат условия този съд да работи само по тежки и значими дела, каквито очаквания е заявила и Европейската комисия. Затова тя се подкрепя от ПРБ.

2. Излагаме следните бележки:

2.1. Използването на понятието „корупционни престъпления“, извършени от заемащите висши държавни длъжности и обвързването му с изчерпателен списък от престъпни състави не е точно и крие рискове да ограничи понятието за корупция, установено с международни актове, по които Република България е страна²². В списъка по чл. 411а, ал. 1, т. 4 НПК не присъстват състави, които класически се вписват в понятието за корупция, като например тези по чл. 307в – чл. 307г НК, но са включени такива, които поначало нямат общо със същинските корупционни престъпления и нямат връзка със злоупотреба със служебно положение – напр. чл. 313 НК.

2.2 Някои от включените състави на престъпления не отговарят на идеята специализираният наказателен съд да бъде натоварен с дела с висока фактическа и правна сложност, а и тежестта на престъпленията не предполага извеждането им извън общата подсъдност, независимо от качеството на дееца – напр. маловажен случай на присвояване по чл.204 НК.

2.3. Непоследователно е прокарана линията на изброените длъжностни качества на лицата, чиито деяния обуславят подсъдността на специализирания наказателен съд. В кръга на лицата, заемащи висши държавни длъжности например не присъстват членовете на Европейския парламент, но са включени експертите от Инспектората на ВСС, които нямат магистратски статут.

2.4. Необходимо е да се предвидят изменения и допълнения на нормите от глава тридесет и първа „а“ от НПК, които следват концепцията за открито разпоредително заседание, заложен в § 34 от проекта. Препращането към общите правила в чл. 411е НПК намираме за недостатъчно, за да разреши безпротиворечиво въпроса, дали специализираният наказателен съд също ще прилага правилата на разпоредително заседание, след като не са предложени промени в нормата на чл.411д.

IV. По предложенията, свързани с изпълнение на изисквания на правото на Европейския съюз

1. Нямаме бележки по предложената със законопроекта уредба с новия раздел V „Събиране на информация“ в Глава тридесет и шеста на НПК, който въвежда изискванията на Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета от 30.XI.2009г.

²² Напр. Гражданската конвенция против корупцията, обн. ДВ бр. 102/21.11.2003 г., Наказателната конвенция против корупцията, обн. ДВ бр. 42/2001 г. и Конвенцията на ООН срещу корупцията (обн. ДВ бр. 89/2006г.). Тези актове са използвани като отправна точка при утвърждаване на каталог на корупционните престъпления за нуждите на отчетността и осъществяването на специален надзор в ПРБ, който е далеч по-широк от списъка, предложен в чл. 411а, ал.1, т.4 НПК.

и урежда предпоставките и процедурата по обмен на информация между компетентните органи на Република България и държави-членки на ЕС при паралелни наказателни производства, включително последиците от постигнатото съгласие.

2. Предложенията за създаване на нова Глава тридесет и седма на НПК „Преюдициални запитвания по наказателноправни въпроси“ имат за цел да регламентират в процесуалния закон реда, по който в съдебното производство могат да бъдат отправени преюдициални запитвания до Съда на ЕС. Уредбата е адекватна и способна да изпълни целите си. В редакционен план предлагаме да бъдат обсъдени следните бележки:

а) в нормата на чл. 485, ал. 4 НПК се прави неправилно препращане към акт по същия чл. 485, но се отнася до валидността на изброените в чл. 484 НПК.

б) би могло да се предвиди изрична уредба на възможността националният съд да оттегля преюдициалното си запитване като се регламентират и процесуалните последици от това.

Надявам се изложените в настоящото становище бележки да са полезни в съгласувателната процедура и да подпомогнат изготвянето на финален законопроект.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

СОТИР ЦАЦАРОВ